

ogede Kapital, de 6 Mill., da siges der Stop, og saa vil Statskassen altsaa ikke have mistet de 4 pCt. af 2 Mill., eller i alt Fald over 60,000, den Part — 4 mod 1 — som den ellers skulde have haft.

Jeg har her nævnt mine almindelige Indvendinger mod Lovens Bygning, og de ere, efter at jeg for mit Vedkommende har anerkendt Formaalet i det bestreede Omfang, at der er en Tvivl om Debtors Soliditet, og med Hensyn til de Ofre, der kræves — de fleste vise sig end yderligere gaerende ved de forskellige Bestemmelser, men det skal jeg ikke komme ind paa — for at støtte en Debitor, som vi i øvrigt intet retsligt Krav have paa. Vi kunne ikke støvne ham for Pengene; vi have ingen Indskydelse paa, hvor meget han vil leve for, hvor flittig og fornuftig han vil være i sin Virksomhed, altsaa paa, hvilken Indtægt han faar, og hvor ødsel eller sparsom han — det vil altsaa sige: Kjøbenhavns Havnebestyrelse — er i sine Udgifter. Dermed kommer Ofrene til at stille sig mere prækt. Dertil skal jeg nu gøre opmærksom paa, at man med Hensyn til de betydelige Ofre, som her kræves, i ganske særlig Grad har forbigaaet Kjøbenhavns Kommune, som om det aldeles ikke vedkom den at faa Havneafgiften hævet og altsaa faa en billigere Havn og i Sædeleshed faa en Fabrikvirksomhed. Jeg kan godt forstaa, at Staten skal tilskyde et rimeligt Offer; men om man kan overlade Havnen til Havnebestyrelsen uden Forandring i dens Sammensætning og i dens Forhold til den konstitutionelle Stat, skal jeg henstille. Jeg betvivler det. Men at Kommunen ikke skal deltage, og at vi ikke skulle have andre, bestemte Regler, kan jeg paa ingen Maade gaa ind paa; thi saa maa vi langt hellere ligefrem sige, at vi tilskyde dette Beløb.

Det blev berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), hvorfor Havnebestyrelsen skulde udstede Obligationer, naar der dog er jagt i Loven, at det er Statskassen, der garanterer det hele, som altsaa egentlig skal dække det hele, naar det kommer til Stykket. Hvorfor ikke hellere sige, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds derefter sagde, at det burde være Statskassen, der selv udstedte Obligationerne? Men der ere vi ved Spørgsmaal: Kan Statskassen ikke betale de Ofre, der skulde bringes, med rede Penge? Jeg henstiller denne Tankerække til det høje Rigs Overvejselse. Jeg vil gerne tro, at Statsdriften af en saadan merkantil-industriell Indretning, som denne Institution er, ikke vilde være heldig. Jeg tror ogsaa nok, at det er rart at gøre andre ogsaa pengelig interes-

sere i det hele Foretagende, for absolut at fremme hele Virksomheden ud over, hvad Statsstyrelsen vilde kunne paa et saadant særegent Omraade. Men jeg skal dog henstille Betingelserne til Overvejselse. Det forekommer mig, at Selskabet er holdt i stramme Tøjler nok, for saa vidt som Ministeren næsten paa alle Punkter kan tage Bestemmelse og bestemme, hvor vidt Udbyttets Fordeling er fuldt ud hensigtsmæssig. Hvor vidt dette er rigtigt, skal jeg henstille til Overvejselse; det vil bero paa, hvilken Risiko man mener, der er til Stede ved Anbringelsen af Kapitalen. De, der have særlig store Forventninger til Havnen og dens Indtægter, maa aabenbart sige, at i alt Fald den sidste Deling af Udbyttet, med Halvdelen til hver, er for uebillig mod Selskabet — de andre 2 Poster lader jeg staa — og de derimod, som tro, at det hele kun har lidt at bethede, at det hele rent vil gøre Fiasko, eller at det dog vil blive en tarvelig Forretning, maa aabenbart gaa ind paa den Stipulation, der foresindes. Hvor vidt nu Halvdelen af det overstående, naar Havnen har faaet sine 4 pCt., vil være en passende Præmie, vil bero paa et Støn; det maa de ærede Medlemmer selv overveje, efter at Sagen nu en Gang er stillet faaledes frem. Det skal jeg ikke indlade mig paa, da jeg ikke tør have nogen bestemt Mening derom. Det beror ganske paa, hvad Mening man har om Udfaldet. Skal man ind paa den Vej, kan jeg godt forstaa, at man skal hbe en Præmie. Jeg vil gentage, at det er naturligt, at man hellere vil have et merkantilt-industrielt Selskab til at lede Forretningerne end at have en kongelig Embedsmand.

Den ærede Minister har om end meget nødig opgivet en selvstændig Godsstation der nebe ved Havnen og ladet sig nøje med noget mindre. Derved det Spørgsmaal staar jeg nærmest paa Ministerens Tvivl om Rigtigheden deraf; jeg tror ikke, at dette halvgjorte Arbejde, der foreslaas, er hensigtsmæssigt eller i og for sig billigt, men jeg har derimod i Forbindelse dermed et Par Spørgsmaal eller Indvendinger at gøre. Jeg ser, at Varer, som fra Frihavnsudlandet skulle føres ind i Indlandet, skulle under Toldbevogtning først føres hen paa et af de nu eksisterende indenlandste Toldsteder for at klareres, inden det gaar videre. (Indenrigsministeren [Zingerlev]: Det staar der ikke noget om!) Jo, det staar der dog, thi selv om det kan sendes bort til et andet indenlandst Toldsted, skal det dog klareres, før det kan sendes videre. Den ærede Minister vil vel